

any I - 15 setembre 1934 - n.º 21

**setmanari portantveu de la joventut
d'esquerra -estat català- de badalona**
redacció i administració: carme, 57

número solt: 20 cèntims

avui nit, a dos quarts de deu, reunió general extraordinària en el centre català, per a tractar de l'acord de la junta directiva denegant-nos el permís per a continuar tenint el nostre estatge en el dit centre. procura assistir-hi i fes que amb el teu vot això no sigui possible, contribuint així a l'enfortiment dels ideals d'esquerra.

del moment

La celebració de l'onze de setembre d'enguany, ha sobrepassat de bon troç la importància dels anys anteriors.

La multitud que el dia onze s'apinyava als volts de l'estàtua de Rafael de Casanova, la multitud que s'engrescava amb les ofrenes i amb la voleiadissa de les nostres banderes, és la manifestació més palesa que el poble de Catalunya està en peu.

Enguany, a la manifestació enorme no hi havia la Lliga. D'incògnit hi assistiren algunes entitats sota el nom de Casal Nacionalista tal o qual.

Lliga Catalana, amb la por que aquest nom despertaria les ires del poble català, no s'atreví a portar-hi ni una corona.

Els isidristes fracassats, els lacais del Borbó, els assistents de Gil Robles, s'hauran pogut convèncer que a Catalunya ja no hi tenen res a fer i que si intentessin un nou atac contra Catalunya, el poble ja no sabria aguantar-se més i acabaria d'una vegada per sempre amb els traïdors de la Pàtria.

Rafael de Casanova, és el símbol dels nostres turments i de les nostres esperances, la multitud que nosaltres veïrem aplegada al seu redós ens omplia d'orgull i de joia perquè ens hem convençut que Catalunya ha conquistat la política pel catalanisme.

Visca Catalunya Lliure!

perquè els -isidros- anaren a madrid

Si correu per terres de Castella, veureu en els edificis públics uns grans escuts carregats de lleons i altres feres heràldiques sobresortint les àguiles símbol del imperialisme; per terres de Castella el dia 14 d'abril no es preocupen de fer desaparèixer les corones i les àguiles que adornen els escuts, ço que fa que el canvi de règim no té signes exteriors.

Hi ha tanta glòria escampada pels murs de les cases, que pels seus escuts podria llegir-se la història de la Castella imperial. A la ciutat de Burgos és tanta la faramalla heràldica dels seus murs, que forçosament els seus habitants no poden ésser altra cosa que monàrquics, tot els hi convida, l'estructura de la vila que obligadament té de seguir el ritme de línies de la seva immensa Catedral, la vida oficial de capital de província, d'Audència i de zona militar, funcionaris judicials, administratius, generals i demés militars, Arquebisbe i Capítol, tot perfectament captat a l'anti república i reunit en un espai reduït, el que fa que no pugui arrelar-se altre cosa que l'Albinyanisme i l'espanyolisme gòtic i reaccionari.

La Catedral de Burgos és el far de tota la Castella central, els aires de la mar airegen un xic els esperits de la gent de la *Montaña* tant cara a en Galdós i a en Pereda, però terres endins tenen el cos i l'ànima apergaminats, damunt de cada porta cada ciutadà pot fer-se esculpir un escut i pot fer precedir el seu cognom d'una partícula.

Don Nicanor de Mesa, arrenca remolatxa o sega blat per compte de Don Hidalgo de Coria. Don Hidalgo, escanyarà tant com pugui a Don Nicanor, en els seus tracs comercials o de senyor i vasall, això és natural, però no priva que com que en el seu arbre de família repartida, hi ha tota la glòria més autèntica de Castella i existeixen Mesas i Corias a Nàpols, Sicília, Flandes i Amèrica, a l'hora s'els desperta l'atavisme imperialista així que intenten sortir de l'ombra protectora de les ales de l'àguila imperial castellana, els pobles no assimilats d'Ibèria.

Burgos, una de les províncies espiritualment i moralment més pobres de Castella, és el baluard més ferm de la caverna i del unitarisme cent per cent; quan la comprensió hagi obert els ulls

dels pobles espanyols, a Burgos, agrupats a l'entorn de la seva Catedral somniant en glòries marcides i conquestes desaparescudes, hi haurà encara un poble de *hijos-dalgos* que tremolarà el penó morat i imperialista de la Castella caduca i desplumada i llençarà anatemes i excomunionis contra tots els pobles que s'emancipin d'una tutela ruïnosa i fora de lloc.

Victor Hugo digué que el llibre matriaria l'arquitectura, a Burgos l'arquitectura ofega al nèixer tota iniciativa moderna i europea.

Que bonic hauria estat que l'institut de Sant Isidre hagués anat a Burgos, allà haurien estat en el seu ambient, no s'haurien trobat amb una ciutat hostil que al conjur de la seva arribada es declara en vaga general i no s'haurien tingut de lamentar desgràcies personals que tenen de carregar-se forçosament en el seu compte per el dia de la liquidació final.

Haurien trobat una ciutat quieta a on el *señorito* encara és el *señorito* amb tots els drets i prerrogatives, haurien pogut veure encara obrers pagats amb quatre sous, haurien tingut esglésies i capellans a dojo per quedar bé amb Déu, i finalment el seu ànim hauria agafat noves forces contra els inquietis rabassaires, al veure la mansuetud de

remat dels pàries castellans. Però a l'arribar la nit, el propietari de Sant Isidre, encara que ceneixi el cordó de Sant Francesc, si es troba lluny i fora de la dona, sent instints faunescos i a Burgos malgrat haver-hi Cabilde i guarnició, els pagesos de Sant Isidre no haurien trobat conçol a la seva solitud, per manca de personal idoni.

Per això anàren a Madrid, ciutat ja airejada i que bufa fort en moments de mal humor, despreciant la tradició, la quietut i l'ambient enormement favorable a rebre amb els braços oberts a tots els traïdors i a tots els renegats de Catalunya que es respira dintre els murs blasonats de la ciutat de Burgos.

A Madrid de dia es podia rebre alguna pedra al cap o a l'esquena, però a la nit, el bon propietari rural que en el seu poble serà segurament de la *Cofradia de la Puríssima sang* o del *beneficent Cos de portants del Sant Crist*, pot fer el salt a pleret, aprofitant l'aviñentesa de que un dia es un dia, perquè igual que a Barcelona a Madrid no s'ha de fer cua per turistes que hi vagin

I com que l'assemblea en definitiva resultà una moixiganga monàrquica i unitarista, no podia acabar d'altre manera que amb cabarets i meques, divisa de la casa borbònica. A. S.

homenatge als patriotes del 1714

La commemoració de l'onze de setembre ha estat enguany més entusiasta, més unànime, més nacionalista que mai. Al peu de l'estàtua de Rafael Casanova, voltada de flors i de banderes, un poble, ha jurat ésser fidel a ell mateix, ha evocat els temps preferits, ha esguardat fit a fit l'esdevenidor.

Essencialment, la festa de l'onze de setembre és això: un acte de fe, una afirmació de la consciència i de la voluntat nacional, el jurament de la bandera pàtria, de la mateixa bandera caiguda l'any 1714 al Portal Nou i enlairada avui al Palau de la Generalitat per l'empenta alliberadora del nostre poble.

Catalunya triomfant ha estat aclamada en la commemoració d'enguany de l'onze de setembre, amb entusiasme, amb convicció, amb patriotisme. Un sentiment puríssim de Pàtria, una convicció pregona d'alliberament i d'ascensió, lligava tots els estaments en una mateixa idealitat, aplegava tots els

ciutadans en una mateixa afirmació. Som un poble en marxa i ningú no podrà deturar-la aquesta empenta ascensional, mal pesi al Govern lerrouxista de Madrid, mal pesi al Tribunal de Garanties, als catalans mal nascuts que es rebel·len contra les lleis dictades pel nostre Parlament, a tots els Gills Robles, Catalunya com Euscadi està en peu per reconquerir les seves completes llibertats sigui com sigui.

En 1714 l'odi de Felip V no pogué abatre l'esperit de Catalunya. En 1934 l'enveja i l'indiferència dels *carrinclons* no ens farà recular ni un mil·límetre de les nostres posicions. Catalunya en marxa envers l'esdevenidor, té al davant seu horitzons il·limitats, tan il·limitats que potser la passada grandesa de la Catalunya històrica no sigui sinó una prefiguració, un a síntesi abreujada de la futura grandesa de la novella Catalunya.

PETRUS.